

Crítica* teatre

Juan Carlos Olivares

Jo: el conte sense ombra

Havia d'arribar el *jo* perquè l'ombra es fes visible. Amb els romàntics i la seva aguda consciència de l'individu l'ombra va adquirir personalitat literària. Entre els primers, Adelbert von Chamisso i el seu Peter Schlemihl, un home que perd la seva ombra temptat pel diable a canvi d'inesgotables riqueses. També Barrie li concedeix vida pròpia a l'ombra del seu clàssic *Peter Pan*. En canvi, la companyia del Teatro de los Sentidos ha preferit basar-se en el conte *L'ombra* de Hans Christian Andersen per construir, entre la penombra i el xiuxiueig, el seu nou laberint poètic.

El eco de la sombra proposa un viatge darrere d'una ombra que s'escapa ajudada per les males arts d'un tafur. Un viatge que, en realitat, serveix per escriure el conte d'un mateix. Aquest

El Teatro de los Sentidos proposa una onírica odissea sensorial

Llibre de poques lletres i moltes pàgines en blanc serà l'única prova que l'espectador tindrà a les mans per recordar tot allò que va experimentar en una onírica odissea sensorial. El retrobament amb l'ombra és un joc de percussió a través dels sentits. Perquè l'ombra torni a unir-se al cos es recorrerà al tacte, l'olfacte, el gust, l'oïda i la vista. Per a cada sentit, la companyia planteja un breu conte, a vegades amb la crueltat de la infantesa, com en una escena d'*Alicia al país de les meravelles*.

En algun moment s'oblida l'objectiu d'aquest viatge, substituït per la fascinant aventura de veure's convertit en material literari apuntat, pàgina a pàgina, per misteriosos escriptors que t'esperen tot just passada la cantonada. Només al final -quan ja no la busques- l'ombra torna a tu, poc abans de trobar un invisible Caront que et convidarà a pujar a la seva barca i abandonar el món de les ombres.

*
El eco de la sombra, DEL TEATRO DE LOS SENTIDOS. CCCCB, 4 DE JULIOL.